

Κι' ἄν ἔγῃ, Περικλέτο,
σὲ σταυλοὶ καὶ σ' ἀγοῦρι
ἀλογο κἄν γαιδοῦρι,
προθύμως πρόσφερε το.

Κι' ἄν ἔγῃ καὶ μουλᾶρι
δὸς το κι' αὐτὸ θυσία,
καὶ μενε γιὰ τὸν Ἄρη
χωρὶς περιουσία.

Βοῆ βοῆ πρὸς δλους: ὡς ποτε, παλληκάρια,
κι' ἄλογο ξαναπέρνου, γαιδοῦρα καὶ μουλᾶρια.
Ἔχοι ἐπιστρατείας καὶ πάλι, μίο κάρο,
πέρνου κι' ἀπὸ τῆ σούστα, πέρνου κι' ἀπὸ τὸ κάρο,
πέρνου καὶ τοῦ μονίππου,
πέρνου καὶ τοῦ τεθρίππου.

Σοὺ πέρνου τὸν ἀπὸ τὰ θρό, κι' ἀπ' τὸνα, φαταούλα,
σ' ἀφίνου μία νούλα,
καὶ γίνετ' ἐπιστρατευσὶς μεγάλῃ τῶν κτηνῶν
ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν,
καὶ κλαίνε καροτσίρηδες καὶ κλαίνε καρραγωγεῖς
τῆς ἐλευθέρως γῆς.

Ἦθραν τὴν φοραδίτσα μου,
καυμὸ ποῦχ' ἢ καρδίτσα μου,
Ἦθραν καὶ τὰ γαιδοῦρα μου,
ποῦ φέρτωνα τὰ γγούρια μου.
Ἐπ' ἤθρανε — τρωμάρα μου —
καὶ τὴν παλγομουλάρα μου.

Ὠλικαρδίτσα μ',
φοραδίτσα μ',
γαιδοῦράκι μ',
μουλαράκι μ'.
Μᾶς ἤθρανε τὸ πᾶν,
καὶ πᾶνε, πᾶνε, πᾶν.

Κλαίει κι' αὐτὸς κι' ἕκαστος
μὲ πᾶνα μὲ μαράζι,
κι' ἀκούετ' ἕνας ἄλλου,
ποῦ τὴν καρδίκα σπαράζει.

Σκουλοῦθ προσφοραεῖς,
γαλαντομία νεῖα,
φρονήματα γενναῖα
καὶ σ' τῆς Ἐθνοφουραεῖς.

Γδοῦπος βαρὺς καὶ κτύπος,
κι' ὀλασιαύχνη ἵππος
ἀφρίων χρεμετίζει.

Κι' ὄγκαιτα ρέκτης ὄνος
μετὰ τῆς ἀπόδος,
κι' ἡμίονος λκτιεῖ.

Κι' ἄν, ὅπως λένε, πάρουνε κι' ὄτοιομιπλ ἀμάρα,
οἱ δρόμοι πᾶς δὲν θὰ δρωμοῦν ἀπὸ μπεν' νίνας δρωμαεῖ.
Μᾶτε γιὰ κάμποσο καιρὸ δὲν θὰ κοπῆ κανεῖς
ξένος κι' ὁμογενεῖς.

**Ἴπποι στρατεύονται τραναὶ
καὶ τοῦ κυρίου Στεφανῆ.**

Ἄκου καὶ τώρα, φαφλατᾶ,
πολεμικὸ τραγοῦδι,

λένε πῶς ἤθρανε κι' αὐτὰ
τῆλογα τοῦ Σκουλοῦθ.

Κι' ἕκαστα, ποῦνα φριτυτοὶ
καὶ καλομαθῆμένα,
γιὰ τὰς ἀσκήσεις τοῦ Στρατοῦ
τὰ ἤθρανε τὰ καυμένα.

Καὶ τᾶβλεπε ν' ἀπάγανται καθέννας μας ἱπποτῆς,
καὶ τᾶκούγε κι' ἐκλαίγανε
καὶ τᾶκούγε κι' ἐλάγανε:
ποῦ τᾶχα θὰ μᾶς πᾶν κι' ἔμας, ποῦμαστε ράτσα πρώτης,
ποῦμαστε κέλητες λεπτοί, μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ,
καὶ στου Σκουλοῦθ τοῦ πτωχοῦ μᾶς ζέβουνε τᾶμάς;

Μήπως κι' ἔμας θὰ πάθουμε σὰν ἄλλ' ἀδυναμία;
φαντάσου νὰ μὴ κάνουμε διάκρισι κομμία,
καὶ νὰ μᾶς ζέβουνε κι' ἔμας σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρα
μαζὶ μ' αὐτὰ, ποῦ ζέβουνε σὲ σούστασι καὶ σὲ κάρρα.
Φαντάσου νὰ ξεχάσουνε σ' αὐταῖς τῆς φασαρίας
καὶ νὰ μᾶς βάλουνε κι' ἔμας μὲ τῆς προστυχαρίας.

Ἄχ! τέτατος σταύλους σὰν κι' αὐτοὺς καὶ πῶς νὰ τοὺς ἀφῆ-
ποῖς ζέρει μὲ τὰ πρότωνα κι' ἔμας ἂν δὲν ψοφήσαμε, [σομαεῖ;
κι' ἴσως κι' ἔμας τὰ φριτυτοὶ ποῦλ πικρὰ στεναζώμε
κι' ἴσως στὸν ψευτοπύλομο τὰ πέταλα τινάζουμε,
καὶ δὲν γυρίσαμε ξανά
ὄσων πρώτους σταύλους ζωντανά.

Ἔτσι κι' ἕκαστ' ἀφήσανε τὸν σταυλο τοὺς τὸν πλοῦσιο,
κι' ἔσέρνοντο κι' αὐτὰ μαζὶ
μὲ τᾶλλα τὰ μπουραζαί,
ὅπου δὲν ἔχουν τὸν σὰν νὰ ρῆν τὸν ἐπιούσιο.

Τοῦ ἤθρανε καὶ τὸν ψαρῆ,
μεγάλων θυσῶν καιροί.
Τοῦ ἤθρανε καὶ τὸν κερᾶ,
κλάψε, Σκουλοῦθ φουκαρά,
καὶ βλεπε τὰ φερόμενα πρὸς τῶν Ὁσθῶν τὴν γῆν
ὡσὰν θυσίας θύματα κι' ἀμῶνες ἐπὶ σφαγῆν.

Πατρίδος πῦρ μᾶς πυρπολεῖ,
κασιγγιτὸς μου κάρρα.
Π. —
Θαρρὸ πῶς εἶχεις, Φασουλή,
πρὸ χρόνων μὰ γαιδάρα.

Φ. — Μακάρη νὰ τὴν εἶχα, χίλιαις φοραεῖς μακάρη,
νὰ τὴν προσφέρω τώρα θυσία γιὰ τὸν Ἄρη.
Πολλάκις, Περικλέτο, πανοῦ τὴν ἀνεξήγητσα,
ὅμως θαρρὸ πῶς εἶναι πρὸ χρόνων μακαριτίσσο.

Π. — Κρῖμα ποῦ δὲν τὴν ἔχεις, δρὲ Φασουλή κασιγγῆ,
νὰ τὴν προσφέρῃς τώρα μαζὶ μὲ τᾶλλα κτηνᾶ.
Κρῖμα ποῦ δὲν τὴν ἔχεις νὰ δεῖξῃς ἀφοῦσαι
καὶ νὰ τὴν θυσιάσῃς χωρὶς ἀποκῆμῖσι.

Φ. —
Μαχῶν καλοκαιρι,
ντουηῆς πολεμεῖ,
καθεὶς ἄς προσφέρῃ
καὶ θέλων καὶ μῆ.

Γιὰ σὶ, Ρωμηοσύνη,
παῖς τώρα δὲν δίνει;
Ἐξόμεινε καὶ πάλιν
Στρατοῦς σου καὶ Στόλους,
καὶ ζῆτει μεγάλην
θυσίαν ἀπ' ἔλους.

**Πέρνουν και τάλογά του, που χάνεται γι' αὐτά,
κι' ὁ Στέφανος θαρρῶζει και ταποχαριεῖται.**

αὐτό, Περικλέτο, που δὲν συγκινεῖσαι,
αὐτὸ γαλαντόμο, τοῖσι γούνοισι μὴ εἶσαι.

Και μάθε, κενέφω,
που ζῆς σ' τὴν Ἀθήνα,
τὸ κράτος πῶς τρέφει
και σὲ τὸν κηφήνα.

Καθεὶς ἀς συνδράμῃ,
μὴ θέλῃς χαράμῃ
νὰ τρέφῃ τὸ καρβέλι.

Μὰ δὸς κάτι τί,
τὸ κράτος ζητεῖ,
τὸ κράτος τὸ θέλει.

αὐτὸ πέρνουν και τούτα, σου πέρνουν και τάλλα,
ἐξ ἰσθμιακά σου καθίζουν καββάλα.
αὐτοὺς δὲν φροντίζουν ἀν εἶσαι, καμμένε,
και σὺ σ' τὰ φεγγάρια σου,
ἐὰν ἔχῃς μουλάρια τὰ πέρνουν και λένε:
ζωὴ σ' τὰ μουλάρια σου.

**"Ενας ὕμνος ἐθνικῆς
εἰρηνοπολεμικῆς.**

Σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὴν κόψι
του σπαθιοῦ τὴν τρομερή,
σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὴν ὄψι,
που μὲ γέλοια μὰς θωρεῖ.

Σὲ λειμῶνας λαγαρούσε:
μὰ κανούρια προκοπή,
κι' ἕνα στόμα κερπερούσε
ἔβγα πάλι νὰ σοῦ πῇ.

"Αγογε νάβῃ τούτ' ἡμέρα
κι' εἶχες πύρα σ' τὴν καρδιά,

κι' ἐκπάνιες ἀέρα
κάθε τόσο σὲ γουοῖα.

Τώρα κἀλί σου πᾶνε
τ' ἄρματα νὰ φορεῖσθε,
και σ' ἐκτύπησε μὰ τρέλλα
ἐκστρατείας παρευθῆς.

Και τοὺς Μάρκες μουντζόνεις,
μῆτε κρινούς δὲν τρυφεῖ,
τὸ σταθὶ σ' τὴ μέση ζώνεις
και γιὰ πόλεμο σφριγεῖ.

Ξαναρχίζουν φασαρία,
ὄπλα, λόγχαϊς λαμπεραῖ,
πεζικὰ, καβαλαρία,
πυροβόλα, συμφεραῖ.

Μὲς σ' τ' αὐτὰ σου βάζει φύλλους
ἀρεμάνιος χαβάς,
και πρὸς Θῆβας ἐπταπύλους
πολεμοχαρῆς τραβᾷ.

Σὲ γνωρίζω, δόλια μάνα,
που σὲ μάχαις μὰς καλεῖ...
ἔφερες κι' ἀεροπλάνα
τὸν ἀέρα ν' ἀπειλῆς.

Και μὲ τὸνα σου τὸ χέρι
ρίχνεις ἀνθὴ και περνεῖ,
και μὲ τάλλο και μαχαίρι
αἰμοδόρον ἀνοθεῖ.

Κι' ἐν τῷ μέσῳ ροδοκάλης
διφθεῖ αἰμ' ἀληθινῶ,
και διπρόσωπη προβάλλεις
ὄπως και τὸν Ἰανῶ.